

at Consequentsen af den modsatte Anskuelse kunde føre for vidt; thi naar man vilde drive det til den allerførste Overlighed, vilde heraf følge, at hvis man var saa uheldig at sætte et **f** paa Hovedet eller forglemme et **Prif** over et **i**, maatte Consequentsen forde, at man for at faae denne Ucorrecthed rettet, blev nødt til at sende Loven tilbage til det andet Thing.

Kierkegaard: Det har vel uden Tvivl allerede adskillige Gange været Tilfældet, naar Talen var om Forslag til smaa **U**ndringer, at man ved sig selv har tænkt: er det Umagen værd, at stemme for dem og derved at foranledige, at Sagen skal gaae tilbage; ja, det har vel ogsaa mangen Gang været Tilfældet, at man har ladet denne Betragtning, skjøndt den egentligen ikke strengt taget synes at høre til Sagen, komme over Læberne. Men en saa grundig, udførlig og fleersidig Overveelse af dette Spørgsmaal, medens der ikke tales synderligt om det andet Spørgsmaal, som egentligen synes at foreligge, nemlig om Rettlelsen, der foreslaaes, er vel grundet, mindes jeg i det Mindste ikke at have været tilstede ved, og jeg maa derfor nødes til at troe, at nu maatte denne Gjenstand vel næsten være udtømt. Men paa den anden Side, naar et saa eiendommeligt og vigtigt Spørgsmaal er ved at blive forhandlet, ønsker Enhver dog gjerne ogsaa at lade det være vitterligt, hvorledes han stiller sig til en saadan ny Phase af den politiske Opgave. Og saa jeg skal derfor bede om Tilladelse til at udtale, at jeg for mit Vedkommende føler mig ganske enig med den meget ærede Rigsdagsmand fra Thyen (Unsgaard), som ikke kan begynde sig til at stemme for, at 2 og 3 er 6. Jeg skal ligeledes erklære mig enig med de flere ærede Herrer, og navnlig med min Nabo til Benstre (Wesfely), som have gjort opmærksom paa, at det sikkert har praktisk Betydning, eller i det Mindste kan have en saare vigtig praktisk Betydning, om den lovgivende Magt giver sig af med ved Afstemning at vedtage, hvad der vitterligen er falskt og urigtigt. Jeg skal tilstaae, at jeg med de flere ærede Herrer, der have omtalt dette Punkt, finder, at en saadan Afstemning nødvendigvis maa føre til betænkelige Consequenser, og at jeg

for mit Vedkommende helst vil have reent Ord, saa jeg i Fremtiden med Sandhed kan give mig det Vidnesbyrd, at jeg aldrig vitterligt har stemt for noget Falskt, og at, hvad Falskt jeg end maatte være kommen til at stemme for, da er det skeet, uden at jeg vidste det, saa det maa gaae paa den almindelige menneskelige Svagheds Regning.

Jeg skal endeligen ogsaa bede om Tilladelse til at bemærke, at, hvad Beforsninger angaaer, saa er jeg vel af dem, der ere tilbøjelige til at spare, — jeg er oppovret i smaa, maastee smaalige Forhold, og derfor kan jeg, som Thinget oftere vil have havt Leilighed til at erfare, ikke altid see Udgiftsbevillinger i det samme Lys, som f. Ex. den høitærede Finantsminister —, men ikke desto mindre troer jeg dog ikke, at Penge ere det Høieste, og navnlig forekommer det mig, at, dersom det skulde koste Thinget Jøvelsen af at have handlet consequent, rigtigt og overeensstemmende med Sandhed i dette Forhold, hvad vi beslutter, saa vilde det være for dyrt, og saa maatte vi hellere paa dette Anliggende anvende de ubetydelige Pengeresourcer, som vilde gaae i Løbet, hvis Rigsdagen endnu skulde tilbringe adskillige Timer med denne vigtige Sag. Fremfor Alt skal jeg imidlertid bede om Tilladelse til at komme tilbage til det allerførste og oprindelige Udgangspunkt for denne Debat, som skriver sig fra den meget ærede Ordfører. Han meddeelte nemlig, hvis jeg forstod ham rigtigt, lige fra Begyndelsen af, at allerede i Udvalget havde man opkastet det Spørgsmaal: er det værd at stille et **U**ndringsforslag? Er det værd at andrage paa, at rette en saa aabenbar Feil? Men uagtet det Spørgsmaal altsaa er blevet debatteret i selve det meget ærede Udvalg og, som det vel maa synes, ogsaa en heel Deel er debatteret her idag, forekommer det mig dog, at derved er glemt eet meget væsentligt Hensyn. Jeg maa nemlig være saa fri at bemærke, at det Spørgsmaal, om det er værd at rette denne Feil, synes ikke udelukkende at vedkomme Landstinget. Det forekommer mig, at vi, efter et almindeligt Udtryk, ere to om Budet i saa Henseende. Det forekommer mig, at, naar vi udtale det baade første og anden Gang, hvad her tiere er sagt